

A Soros-doktrína

2017 május 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A világ feletti ellenőrzést szisztematikusan felépített hálózatokkal törekszik elérni.

George Soros szerint a háború drága, és nem hozza meg a kívánt eredményt. A világ feletti ellenőrzést szisztematikusan felépített hálózatokkal törekszik elérni. Botcsinálta filozófusként elméletet is gyártott a neki és a mögötte állóknak megfelelő szép új világról.

George Soros totyogó vénember, akinek már a mosolya sem fenyeget. Az élete gattettek sorozata, amit egyáltalán nem feledtet, hogy valamikor emberbarátinak tűnő cselekedetekkel igyekezett nyugtatni lelkiismeretét, ami talán nincs is neki. Tompa tekintete csak akkor telik meg élettellel, amikor az európai hatalmasságokkal parolázik. Ez azt mutatja, hogy hiúsága a régi. Vélhetően éppen ez a hiúság vitte rá, hogy papírra vesse gondolatait a világ átalakításához szerinte szükséges lépésekről. A globális kapitalizmus válsága (1999), A nyílt társadalom, avagy a globális kapitalizmus megreformálása (2001), majd Az amerikai hatalmi lufi (2004) című könyvei kristálytisztán összefoglalják, mit gondol a jövőben, vagyis napjainkban kialakítandó, totális ellenőrzésen alapuló új világrendről.

Az eszme mindenekelőtt

Mint a Washington Postnak 2004 januárjában kifejtette, őt mindenkor a kollektív biztonság, a nemzetközi szolidaritás és a konfliktusok megelőzésének eszméje vezérli. Ennek érdekében, valamint az iraki háborúba belegabalyodott Bush elnök újraválasztását megakadályozandó fogalmazta meg az úgynevezett Soros-doktrínát, amely szerint az Egyesült Államoknak és az ENSZ-nek közösen kellene vezetnie a világot, a szociális fenyegetettségben vagy a diktatúrák alatt sínylődő országokban működő hálózatokkal együttműködve. Soros szerint ez a világ biztonságát szolgáló legfontosabb közérdek, ezért, mint leírja, kész volt a nemes cél érdekében anyagi áldozatot hozni.

Valóban, 1979 és 2004 között nagyjából 5 milliárd dollárt költött a demokrácia és a nyílt társadalom kiépítését előmozdító alapítványokra és nyomásgyakorló NGO-szervezetekre Kelet-Európában, Ázsiában és Afrikában. Mint leírja, arra is büszke, hogy dollárszázazreket fordított tudósok, újságírók és politikusok támogatására (megvásárlására), akikről azt várja, szolgálják az általa felvázolt szebb jövőt szerte a világon. A bekezdés támogatások összege 2004 óta folyamatosan, olykor ugrásszerűen növekszik, így fordulhat elő, hogy ma már Sorosnak van a legnagyobb frakciója az Európai Parlamentben, s a megadott jelre talpra ugranak azok a Nobel-díjasok is, akiknek csak homályos elképzeléseik vannak arról, hol fekszik Budapest, s azon belül a CEU.

Pax Soros

Soros persze óvakodott attól, hogy utópisztikus álmokat kövessen, ezért szerinte a nemzetek érthetetlen nacionalizmusát szolgáló nemzetállamokat formálisan a jövőben is fent kell tartani. Azt azonban fontosnak tartja, hogy e nemzetállamok „szuverenitásukat megőrizve” közös szabályoknak és konvencióknak vessék alá magukat. Szerinte ez az egyetlen biztosíték arra, hogy meg lehessen őrizni a nyílt társadalom értékeit. A közös szabályok betartásán természetesen az Egyesült Államoknak kell örködni, hiszen mint a Nemzetközi Büntetőbíróság működésének alacsony hatékonysága is mutatja, csak azok a nemzetközi intézmények hatékonyak, amelyekben az USA is részt vesz. Természetesen az Egyesült Államok szerepét sem rendelné alá az egyébként látszólag nemzetállamként működő államalakulatnak. Az USA területén is alapítványok és NGO-k százait hozta létre, arra az esetre, ha a választók komolyan vennék a demokráciát, és nem a birodalmi érdekek szerint választanának elnököt, azaz nem a demokratákat juttatnák hatalomra.

Soros szerint azonban a birodalmi szabályoknak való alávetettséggel a világ nemzetállamai nem veszítenének túlságosan sokat, hiszen szuverenitásuk nagyobbik részét már amúgy is elveszítették a múlt század utolsó évtizedeiben. Mint írja, az elmúlt évtizedekben lezajlott túlkonzentrációnak és az offshore világ kialakulásának egyenes következménye a nemzetállamok függősége a nagybankoktól és más túlketelajdonosoktól. A globális banktörvény minden korábbinál nagyobb mértékű megerősödése miatt pedig bele kellett törniük, hogy a pénz a perifériákról a világ hatalmi centrumaiba áramlik. Ez együtt jár azzal az ezredfordulóra kialakult helyzettel, hogy a világ leggazdagabb egy százaléka rendelkezik annyi vagyonnal, mint az emberiség 51 százaléka összesen. Az államoknak pedig el kellett fogadniuk, hogy a globális pénzügyi szervezetek nyomására a szociális piacgazdaságot fel kellett számolniuk. Soros szerint e folyamatok a világon mindenütt az emberek elszegényedéséhez és szociális feszültségekhez vezettek.

A szociális és a nemzetállamok közötti feszültségek és konfliktusok kezelésében ezért nélkülözhetetlen a birodalmi Amerika és a vazallusszerepbe szorult Európai Unió komoly szerepvállalása. Mint Soros leszögezi: csak ez teremthet békét a világ népei között, s enyhítheti a szociális feszültségeket. S az így kialakított nyitott társadalmak biztosíthatják a maradéktalanul érvényesülő emberi jogokat, s azt, hogy egy-egy állam természeti kincseit az arra leginkább érdemesek, a globális közérdeket szolgáló cégek hasznosíthassák.

Nem kell háború

Mint az eddigiekből kiderül, Soros nemcsak filantróp, pacifista is. Szerinte a háború túlságosan sok vérontással és az anyagi javak szükségtelen elpusztításával jár, s nem mellékesen árt az üzletnek. A fölösleges károk megelőzését szolgálja az új világrend felépítése, amelynek fenntartásában a főszerepet Soros az úgynevezett Demokratikus Országok Közösségének szánja. E szervezet eszmei alapjait a *Madeleine Albright* amerikai külügyminiszter védnöksége alatt, 2000-ben, Varsóban megtartott konferencián megfogalmazott varsói nyilatkozatban látja. A szervezet szerinte afféle világkormányként működhetne, amely foglalkodna a szabályok betartásán és betartatásán. Nem mellelesleg pedig lehetőséget adna rá, hogy a birodalmi Amerika az ENSZ fogatékosságait megkerülve cselekedhessen, mielőtt vérontássá fajulna egy-egy helyi konfliktus.

Mindemellett Soros komoly szerepet szán az ezredfordulóra kiépített, és azóta is növekvő, burjánzó hálózatoknak. Az egyik feladatuk, hogy lerakják az alapjait a nyílt társadalomnak, és foglalkodjenek annak megfelelő működésén. Emellett – miután a segélyek hasznosulásában a szerző nem hisz –, e szervezetek feladata, hogy a nyílt társadalmat szolgáló támogatások a megfelelő helyre jussanak. E célok között szerepelnek olyanok is, mint az esélyegyenlőség megteremtése, a szociális feszültségek enyhítése, harc a kirekesztés és a megfélemlítés ellen, az új értelmiség képzése, nevelése.

Az NGO-knak arra is ügyelniük kell, hogy a népek az új világrendet elfogadó, vagyis demokratikus kormányokat válasszanak maguknak. Amennyiben valahol nem ez történik, e szervezetek dolga, hogy foglalkozzanak a szabadság lángját, miként George Soros fogalmaz. Vagyis hogy tüntetésekkel, utcai akciókkal, politikai és médianyomással dolgozzanak a nyílt társadalomra még nem eléggé érett népek által megválasztott kormányok megbuktatásán.

Soros büszkén említi e hálózatok hatékonyságát, amelyet a szlovák *Meciar*, a szerb *Milosevics*, a horvát *Franjo Tudjman* megbuktatásával is bizonyít. Azóta természetesen hozzátehetjük: az NGO-knak mulhatatlan érdemeik vannak a Majdanon lezajlott vérengzés, a macedón káosz megszervezésében, hogy csak néhány közeli példát említsünk. Soros büszkén vállalja a migránsválságban játszott szerepét is, hiszen az így teremtett káosz kiváló eszköz a renitens országok megzabolozására.

És már vannak hazai tapasztalataink is az NGO-k hatékonyságáról. Elég, ha csak a CEU vagy az e szervezetek átláthatóságát szolgáló törvénytervezet kapcsán szervezett tüntetésekre gondolunk, amelyekre nemcsak a hazai ifjúságot mozgósították hazugságokkal, nagy számban vettek részt rajta a külföldön működő hálózatok tagjai is. És felidézhetjük azt a szerencsére kudarcba fulladt akciót, amely a határokat védő kerítés lebontását ígerte, s amelyben részt vettek volna a hazai aktivisták és a Szerbiában feltűzelt migránsok is. És jó lesz eszünkbe idézni, ahogyan az Európai Parlament Soros-frakciója megszavazta a múlt héten az „antidemokratikus” Magyarország elítélését, s a 7. cikkely életbeléptetésének előkészítését. Ennek érdekében Soros maga zárandokolt el az uniós döntéshozókhoz, s maga csókolódzott az urakkal. Csak mellékesen hozta magával a fiát, akiről még nem tudni, lesz-e a Soros mögött álló érdekcsoportok által kinevezett utód, vagy csak életben tartotta apukát.

Az azonban már most bizonyos: az új világrend kialakításában a legkomolyabb szerep mégsem a hálózatokra vár. Beleszól például Oroszország, s főként Kína, India. A sort lehet folytatni. A Keletnek ugyanis sikerült az, ami a Soros-féléknek végletekig meggyengített fehér civilizációnak nem. Számos területen ötvözték a nyugati technológiát és tudást saját tapasztalataikkal, munkamoráljukkal. Cselekvésüket pedig nem ideológiák vezérik. Az együttműködés játékszabályait egyelőre az érdekek kölcsönös elismerése, a célszerűség és a józan ész határozzák meg. Ezzel pedig George Soros liberálfasiszta hálózatai képtelenek versenyezni.

Nagy Ida - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló